

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ
ΑΜΑΡΤΩΛΗ
ΠΟΛΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΣΤΗ ΛΕΩΦΟΡΟ ακίνητα αυτοκίνητα.

Στα καλώδια του ηλεκτρικού –λίγο πιο πριν– κάποια πουλιά.

Τρομάξανε... Πετάξανε. Τα καλώδια τώρα γυμνά.

Κάποιο τροχαίο, κορναρίσματα, φρεναρίσματα και ξαφνικά μπουτιλιάρισμα και στις τέσσερις λωρίδες.

Στην αριστερή το μαύρο Citroen – εκεί μέσα με τη βία την είχαν σπρώξει. Τη Στεφανία.

Στο μαύρο Citroen, τώρα. Με τα μαύρα, τα φιμέ τζάμια. Δεν τη βλέπει κανείς τη Στεφανία. Μόνο εκείνη μπορεί να δει.

Βλέπει. Από πίσω ένα κίτρινο βαν' μπροστά μια κόκκινη BMW και στο πίσω κάθισμα ένα κορίτσι...

Κι η Στεφανία στο πίσω κάθισμα κι αυτή. Δεν είναι όμως μόνη.

Δίπλα της ο άλλος άντρας – αυτός ο κοντός που μυρίζει η ανάσα του. Και ο ιδρώτας του. Στο πίσω κάθισμα κι αυτός.

Μπροστά από τη Στεφανία, ο οδηγός.

«Τι ρε γαμώτο...» τον ακούει να φτύνει μέσα από τα δόντια του. Βλέπει το ξυρισμένο κρανίο του και πίσω από τα αυτιά του τους βραχίονες από τα γυαλιά ηλίου. Είναι λεπτός. Και ψηλός – έτσι τον είχε μετρήσει η Στεφανία όταν την αγκάλιαζε και το σώμα του κάλυπτε το δικό της.

Τώρα η Στεφανία προσέχει και το τατουάζ πίσω από το αυτί του – κεφάλι φιδιού.

Πιο πριν δεν το είχε προσέξει.

Λεπτομέρειες δεν πρόσεχε, όταν...

Μόνο οι μυρωδιές νικούσαν την αποξένωσή της.

Η μυρωδιά αυτού του άντρα... Πριν από λίγο, όπως και τώρα. Κέδρος, σανταλόξυλο, αρμπαρόριζα... Ένα after shave.

«Ποιος παπάρας, πάλι;...» σχολιάζει ο κοντός από δίπλα της. Ανοίγει το παράθυρο της πίσω πόρτας. Βγάζει το κεφάλι να δει.

Μέσα στο αυτοκίνητο μπονκάρει ο θόρυβος από τα κορναρίσματα. Βρόμα από τα βογκητά των εξατμίσεων. Εξολοθρεύεται η οσμή του κέδρου. Μόνο μνήμη της αρμπαρόριζας.

Η Στεφανία –αποφασίζει!– γραπώνει το χερούλι της δικιάς της πόρτας. Δειλιάζει για δευτερόλεπτο... Τα ακροδάχτυλα πανιάζουν. Οι βλεφαρίδες τρέμουνε. Ένας άλλος ιδρώτας κυλά στη ραχοκοκαλιά της. Κρύος ιδρώτας... Της τόλμης.

Η παλάμη με αντόνομη αποφασιστικότητα σφίγγει το χερούλι, το τραβά. Το μπράτσο παίρνει θάρρος, σπρώχνει.

Άνοιξε η πόρτα.

Απότομα ανοίγει, χτυπά στις σιδερένιες διαχωριστικές μπάρες.

Ακούει τον γδούπο η Στεφανία – τώρα κι η ίδια έξω από το αυτοκίνητο.

Πάνω στις ίδιες εκείνες μπάρες πέφτει, ελαφρά γδέρνεται ο αγκώνας της... Αδιαφορεί.

Σπρώχνει το σώμα της, περνά ανάμεσα στον πίσω προφυλακτήρα του Citroen και στα φανάρια της BMW – στο πίσω κάθισμα το κορίτσι φορά ακουστικά, κρατά το κινητό στα χέρια της...

Το τζιν της Στεφανίας κάπου σκαλώνει, σχίστηκε.

Σκασίλα της. Μαλακία έκανε π' άφησε την πόρτα ανοιχτή.

Αν της είχε δώσει μια κλοτσιά και την έκλεινε καθώς πεταγότανε έξω! Αν... Θα καθυστερούσε ο κοντός, που σίγουρα θα την πάρει στο κνήγι.

Μα ό,τι έκανε, αυτό είναι...

Τώρα πια ένα τής μένει να κάνει.

Να τρέχει ανάμεσα στα σταματημένα αυτοκίνητα.

Και τρέχει η Στεφανία. Τρέχει.

Με την άκρη του ματιού της ξεχωρίζει φάτσες ανθρώπων που πίσω από τα τζάμια την κοιτούν ξαφνιασμένοι.

Της περνάει η ιδέα να ανοίξει έτσι τυχαία μια πόρτα κάποιου άλλου αυτοκινήτου και να χωθεί δίπλα σε κάποιον άγνωστο οδηγό.

Τι θα του έλεγε;

Όμως, αυτό να κάνει... Έπρεπε.

Μα δεν το κάνει. Τόσο φοβισμένη!... Να φύγει – αυτό και μόνο αυτό! – θέλει.

Και περνά τρέχοντας ανάμεσα στα σταματημένα αυτοκίνητα. Τα κορναρίσματα ουρλιάζουν μέσα στα αυτιά της...

Τρέχει προς το πεζοδρόμιο και την ακούει – ή ιδέα της ήταν; – τη φωνή που διέταξε: «Μαλάκα! Πιάσ' την!».

Αυτός με το ξυρισμένο κεφάλι και το φίδι κάτω από το αυτί – αυτός πρέπει να είχε φωνάξει.

Οι αποχρώσεις μιας φωνής μπορεί να διαφοροποιούνται – το ύφος της προτροπής, το στίγμα του εκφοβισμού... Πριν από μια περίπου ώρα αυτά. Τώρα η ίδια φωνή με τη βιαιότητα της διαταγής – «Μαλάκα! Πιάσ' την!».

Και βέβαια η μνήμη της αρμπαρόριζας.

Μα η Στεφανία φτάνει στο πεζοδρόμιο και ακολουθεί την πρώτη κάθετο που βρίσκεται μπροστά της.

Τρέχει η Στεφανία... Τρέχει.

Άγνωστη η γειτονιά που έχει βρεθεί.

Γκρίζα. Υγρή.

Λίγα μαγαζιά... Όπως τα περισσότερα στην πόλη, κλειστά. Σκουπίδια μαζεμένα έξω από τις εισόδους τους και ξεθωριασμένα από τις βροχές ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ και ΠΩΛΕΙΤΑΙ.

Ίδια βρομιά και μπροστά από τις εξώπορτες των πολυ-

κατοικιών – τσαλακωμένα φυλλάδια για πίτσες και σουβλάκια, καρτούλες με τηλέφωνα υδραυλικών, χρησιμοποιημένα χαρτομάντιλα, κουράδες σκυλιών.

Πεζοδρόμια χωρίς ρείθρα.

Σε μάντρες γκράφτι που σου αγκριεύουν την ψυχή – σκούρα ή αιμάτινα χρώματα και γραμμата να εκπέμπουν με το σχήμα τους ακανόνιστα ατακτοποιήτα συναισθήματα – φόβο, θυμό, αγωνία. Μίσος ή θλίψη.

Διαβάτες ελάχιστοι. Και μόνο κάποιοι – λιγότεροι από τους μισούς – γυρνούν το κεφάλι για να δούνε μια Στεφανία που δρασκελίζει τα πεζοδρόμια αγκομαχώντας.

Την παρατηρούνε. Αδιαφορούνε... Ένα σκυλί για ένα τετράγωνο την ακολουθεί γαβγίζοντας. Μετά κι αυτό αδιαφορεί. Να το, μασουλά κάποιο σκονιπίδι.

Τρέχει πάντα η Στεφανία... Τρέχει.

Στην τύχη αποφασίζει τους δρόμους και τα στενά που διασχίζει.

Πάντα τρέχει.

Πάντα ο φόβος πως ο κοντός είναι από πίσω της – κάθε λίγο και λιγάκι στρέφει το κεφάλι και νομίζει πως πιάνει τη σκιά του να ετοιμάζεται να φανερωθεί από τη γωνία που εκείνη μόλις έχει προσπεράσει.

Ακούει – άκουσε; Σα να άκουσε τη βραχνή φωνή του. Δεν ξεχωρίζει τι μπορεί να φώναξε.

Πάντα τρέχει η Στεφανία... Τρέχει.

Στα ρουθούνια της κολλημένη η μυρωδιά της αρμπαρόριζας.

Πέφτει πάνω στη γριά που κουλουριασμένη σε γωνιά ζητιανεύει.

Το πρόσωπο της μιας δίπλα στο πρόσωπο της άλλης.

Θολοί οι βολβοί στα μάτια της γυναίκας, θολό το βλέμμα και μια οσμή πολυκαιρισμένου ιδρώτα...

Η Στεφανία ανατριχιάζει.
«Τύφλα...» λέει η γριά.
Η Στεφανία ανασηκώνεται.
Τρέχει.
Να, τώρα, η είσοδος μιας στάσης του μετρώ.
Ποια στάση;
Στάση;... Διέξοδος!
Τα σκαλιά μανουρισμένα από την απλυσιά, φαγωμένα από
τα πατήματα πολλών ανθρώπων.
Στο πάνω πάνω σκαλί ένα αγόρι ξαπλωμένο.
Η Στεφανία περνά ξυστά από δίπλα – όχι, δε σκοντά-
φτει πάνω του.
Κατρακυλά τώρα, πηδά δυο δυο τα σκαλιά.
Στην αποβάθρα –στην τύχη διαλέγει μια από τις δυο-
σταματά. Η ανάσα της δύσκολη. Πονά καθώς ανασαίνει.
Στο στήθος.
Μια μούχλα ξεχύνεται από το σκοτάδι της σήραγγας.
Η αρμπαρόριζα –επιτέλους– θα εξαφανιστεί.
Κοιτά η Στεφανία τριγύρω.
Μια γυναίκα πιο πέρα... Πιο πέρα δυο ηλικιωμένοι...
Κανείς άλλος...
Κοιτά η Στεφανία προς την είσοδο.
Το τρεχαλητό του κοντού – καλά το ακούει;
Αλλά εκείνο που ακούγεται είναι ο θόρυβος της αμαξο-
στοιχίας που μπαίνει στον σταθμό.
Σταματούν τα βαγόνια.
Ανοίγουν οι πόρτες.
Βγαίνουν κάποιοι επιβάτες.
Μπαίνουν οι δυο ηλικιωμένοι... Η γυναίκα... Μπαίνει
η Στεφανία.
Αγκομαχά πάντα.
Μέσα στο βαγόνι κάποιοι ακόμα.

Δεν την προσέχουν.
Οι πόρτες κλείνουν.
Ο συρμός ξεκινά.
Στην αποβάθρα τώρα ο κοντός.
Λαχανιάζει. Ιδρωμένος.
Το βαγόνι της Στεφανίας περνά από μπροστά του.
Η Στεφανία τον βλέπει.
Αυτός την είδε;

*
**

Μέσα στο βαγόνι πολλές οι ελεύθερες θέσεις.
Κάθεται σε μια η Στεφανία.
Τα πόδια της έχουν –λες– σπάσει... Εκεί στα γόνατα, τα νιώθει να μην μπορούν να κρατήσουν το βάρος του κορμιού της.
Και το στήθος της ανεβοκατεβαίνει πάντα – ανάσες κοφτές, βαθιές· οδυνηρές ανάσες.
Και ο ιδρώτας στάζει από το κούτελο, έχει πλημμυρίσει τις μασχάλες, κυλά στη ραχοκοκαλιά της πάντα.
Δυο γυναίκες στο απέναντι κάθισμα και την κοιτάνε περιέργα.
Μια λοξή ματιά της ρίχνει ένας κουστονμαρισμένος τυπάς – όρθιος αυτός.
Επόμενος σταθμός...
Γλυκερή αναγγελία από κάποιο μεγάφωνο.
Μάλιστα. Και η ταχύτητα μειώνεται.
Αφίσες που κάτι διαφημίζουν.
Σεκιοριτιάδες φυλάνε τις κυλιόμενες σκάλες.
Η Στεφανία δεν πρόσεξε ποιο όνομα σταθμού ακούστηκε.
Μα θέλει να ξέρει.
Το διαβάζει στην πινακίδα ακριβώς ανάμεσα στη φω-

τεινή αφίσα για το νέο άρωμα του Dior και στην άλλη που υπενθυμίζει πότε ξεκινάνε οι παραστάσεις της Κάρμεν.

Μάλιστα! Καλά το υποψιάστηκε. Πλησιάζουν προς το κέντρο της πόλης.

Ηρεμεί κάπως η Στεφανία.

Τον θέλει τον κόσμο γύρω της.

Στη δική της περίπτωση το πλήθος είναι ασφάλεια.

Στην επόμενη στάση αποφασίζει πως θα κατέβει.

Στο κέντρο της πόλης έχει πια βρεθεί.

Στη μεγάλη πλατεία.

Που για μια ακόμα φορά την έχουν γεμίσει άνθρωποι θυμωμένοι.

Γ' αυτό και δε φιλοξενεί αστέγους, ανέργους, προξόνια, πόρνες και βαποράκια.

Η μεγάλη πλατεία έχει κι αυτή μεταλλαχτεί. Μα με άλλο τρόπο. Όχι πια παγωτά και υπαίθριοι ζογκλέρ, μανούλες να σπρώχνουν καρτσάκια και παππούδες να αγοράζουν μπαλόνια σε εγγονάκια.

Θυμός! Μόνο αυτός με τις φωνές του. Με τα πλακάτ, τις ντουντούκες, τις σημαίες.

Θυμωμένοι άνθρωποι.

Ανάμεσα σε όλους αυτούς η Στεφανία αισθάνεται ασφαλή.

Κανείς δεν μπορεί να σε αρπάξει όταν σου συμπαραστέκονται άνθρωποι που είναι οργισμένοι. Άνθρωποι που φωνάζουν συνθήματα. Κρατάνε πλακάτ. Πολύχρωμες σημαίες.

Άνθρωποι κάθε ηλικίας.

Άνθρωποι που έχουν αποφασίσει να φωνάξουν τον θυμό τους.

Κι έτσι, λοιπόν, η Στεφανία –να την!– κυκλοφορεί ανάμεσά τους.

Θέλει κι αυτή να διαμαρτυρηθεί.

Φοβάται και θέλει να φωνάξει.
Να στριγκλίσει.
Μια ομάδα νέων αντρών και γυναικών λες και την καταπίνει.
Ουρλιάζουν, φωνάζουν... Βρίζουν.
Κοντοστεύεται η Στεφανία.
Σε άλλους τώρα δίπλα βρίσκεται.
Σε κάποιους που μόλις έχουν σπάσει πλάκες από τα πεζοδρόμια.
Κομμάτια τσιμέντων στα χέρια θυμωμένων ανθρώπων.
Πού θα τα πετάξουν;
Η Στεφανία σκύβει... Ή μήπως κάποιος της το έδωσε;
Τώρα, πάντως, κρατά κι αυτή ένα κομμάτι σπασμένης τσιμεντόπλακας.
Απέναντι στη Στεφανία, απέναντι σε όσους κρατάνε σπασμένες πλάκες, στέκονται οι μπάτσοι.
Φοράνε κράνη, κρατάνε διαφανείς ασπίδες, πλαστικά γκλομπ.
Οι άνθρωποι με τις κομματιασμένες τσιμεντόπλακες σηκώνουν τα χέρια. Πετάνε τις πέτρες, τις βροσιές... Ματιές και σάλια και ουρλιαχτά.
Η Στεφανία πετά κι αυτή τη δική της πέτρα. Βρίζει, φτύνει, ουρλιάζει.
Μετά... Να – οι μπάτσοι να ορμάνε καταπάνω τους... Καταπάνω της.
Γυρνά την πλάτη της η Στεφανία και τρέχει...
Τρέχει η Στεφανία, τρέχει...